

Olipa kerran prinssi Ludwig, joka ei pitänyt lavatansseista, mutta silti antoi ihmisten luulla, että hän oli niiden ylin ystävä. Asialla ei ollut mitään merkitystä tämän tarinan kannalta. Eräänä päivänä prinssi Ludwig myönsi itselleen, ei vastahakoisesti, odottavansa isänsä poismenoa. Ludwig tahtoi valtakunnan, jota dementoitunut kuningas hallitsi. Hän oli ohi mennen maininnutkin asiasta äidilleen, mutta kuningatar sanoi, ettei voinut asialle yhtään mitään. Ludwig selitti, ettei isä jaksanut enää hoitaa valtakuntaa, ja kaikki meni päin persettä. Joka paikassa oli vain köyhyyttä ja talonpoikia jotka syljeskelivät työttöminä. Kaikilla olisi siis parempi olla jos hänestä tulisi kuningas. Ludwigin täytyi itse ruveta toimiin. Hän päätti surmata lohikäärmeen, joka piti majaansa kuninkaan linnan välittömässä läheisyydessä. Kaikkihan sen tiesivät, että paras tapa vakuuttaa oma urhoollisuutensa oli tappaa lohikäärme. Sattui kuitenkin sillä tavalla, että helppoon elämään ja hovineitojen tirkuntaan tottuneelle prinssille lohikäärme oli liian suuri pala. Ymmärsihän sen. Lohikäärmeen pyrstökin oli niin massiivinen, että se pystyi halutessaan pyyhkäistä vaikka taivaan tähdet sijoiltaan. Prinssi Ludwig oli kuitenkin lähtenyt matkaan fanfaarien ja ilotulitusten saattelemana. Ja olisi todella noloa palata kotiin ilman, että olisi surmannut lohikäärmettä, joka piti pelossa koko valtakuntaa. Pahimmassa tapauksessa kuningas ajattelisi, ettei Ludwigissa olisi hallitsian ainesta juurikaan. Ludwig istui mustan hevosensa selässä metsätiellä ja katseli kauempana siintävää vuoristoa, jossa lohikäärme tarujen mukaan asui. Hän mietti hirveän paljon kyseistä tilannetta, ja sitä kuinka onnistuisi löytämään jostain porsaareiän, ettei hänen tarvitsisi suorittaa tätä mielipuolista tehtävää. Hän ei silti keksinyt mitään, Ludwig tiesi, että olisi jopa jaloa kuolla taistelussa lohikäärmettä vastaan. Onneksi metsätiellä tuli vastaan mies nimeltä Ragnar. Hän oli jokseenkin omintakeinen, eikä välittänyt ympäröivästä maailmasta ensinkään. Muutenkin hän oli kuin pölkylä päähän lyöty. Eikä hän laittanut yhtään vastaan, kun Ludwig ehdotti, että jos Ragnar surmaisi lohikäärmeen. Näin ollen Ludwigin ei tarvitsisi ensinkään uhmata kuolemaa nuorella iällään. Kaikki pitäisi tapahtua kuitenkin niin, että Ludwig saisi lohikäärmeen tappamisesta kaiken kunnian. Ludwig jäi seuraamaan kauempaa kuinka Ragnar lähti surmaamaan lohikäärmettä. Peto olikin aistinut ilmeisesti, että jotain oli tekeillä, sillä vuorilta kuului aivan mahdotonta murinaa ja mylvintää. Se oli niin hurjaa, että maa tärisi jalkojen alla, ja oravat ja ketut juoksivat hädässään metsässä etsimässä suojapaikkaa itselleen. Ludwig odotteli raukkamaisesti huonokuntoisen ladon luona, ja mietti millaiseen tulevaisuuteen valtakunta saisi varautua. Ragnar palasi yllättävän nopeasti Ludwigin luokse. Hänellä lohikäärmeen violetti pää kainalossaan. Ragnar kertoi, että taistelu oli ollut lyhyt ja intohimoinen. Ludwigia ei kiinnostanut yksityiskohdat yhtään, mutta kohteliaasti hän kuunteli hieman. Ludwig kuitenkin keskeytti Ragnarin tarinan ja tappoi hänet veitsellä, niin että veri lensi. Eihän Ludwig voinut mitenkään ottaa riskiä semmoisessa asiassa, että Ragnar levittäisi huhua, jonka mukaan lohikäärmeen tappajasta olisi monta erilaista tulkintaa. Puhumattakaan, että Ragnar vaatisi jonkinlaista kunniaa suorittamastaan tehtävästään. Ludwig hautasi Ragnarin ruumiin ladon taakse. Hän peitti haudan kuusen oksilla ja syksyn lehdillä. Ludwig teki siitä mahdollisimman sellaisen näköisen, ettei maata olisi kukaan siitä kohtaan skroplailut. Ludwig palasi takaisin kotiinsa kuninkaanlinnaan. Hän pamautti lohikäärmeen pään isänsä aamiauxpöytään, niin että karahvit kolisivat ja viinirypäleet lensivät ilmassa valtoimenaan. Se taisi jopa olla heti seuraava viikonloppu, kun vietettiin Ludwigin kruunajaisia. Ne olivat tosi komeat. Soittoa, laulua, viiniä ja grillijono tappeluja piisasi, ja koko valtakunnassa oli hirveän mukava päivä. Heti kuninkaaksi päästyään Ludwig rupesikin parantamaan valtakunnan asioita. Hän järjesti syljeskeleville talonpojille töitä, ja jopa rumimmatkin heistä löysivät vaimon itselleen. Ludwig aloitti kaupankäynnin naapuri valtakuntien kanssa. Vaikka Ludwigilla oli ainoastaan myydä porkkanoita. Ja se onnistuikin yllättävän hyvin, joku voisi sanoa

erinomaisesti. Eikä mennyt kauan, kun Ludwigilla oli myynnissä hiukkaskiihdytin. Kuitenkin uusi kuningas halusi pysyä vaatimattomana, eikä korostanut itseään juurikaan. Siitäkin huolimatta, että oli onnistunut rikastuttamaan köyhän valtakunnan. Ludwig halusi kuningattarekseen yhden tirs kuvista linnanheidoista, erään Margaretan. Häitä sitten tietysti tanssittiin ja ryypättiin monta viikkoa. Kaikilla oli taas pirun hauskaa. Margareta olikin erittäin innoissaan saamastaan huomiosta, ja otti ja pyöräytti melkein sama tien kuninkaalle lihavan pojan. Hänen nimekseen tuli Caspar. Taas oli valtakunnassa suuret juhlat, ja grillijonolla eripuraa. Kaikin puolin kuningas Ludwigilla oli asiat hoidossa. Kuitenkaan ei mennyt ainoatakaan päivää, etteikö hän olisi ajatellut, mitä tuli tehtyä tyhmänrohkealle Ragnarille. Hän mietti sitä aina kuolemaansa asti, sen jälkeen ei niinkään.